

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Égész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulimka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is czimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Egy vidék veszedelme.

(i.) Luther bolondnak nevezi azt, aki nem szereti a bort, asszonyt és dalt. Sok költő énekelte meg már e háromság mindenikét, külön vagy együtt. A jó öreg Anakreon iszákosnak nevezi magát a dicső napot is, a mely felissza a virágok kelyhének üdítő harmatcseppjeit. A mi Vörösmartynk pedig lelkesedéssel zengi:

„Fölfelé megy borban a gyöngy, jól teszi,
Tőle senki e jogát el nem veszi,
Törjön is mind égfelé az a mi gyöngy,
Hadd maradjon gyáva földön a göröngy.“

Nem tudjuk, valjon az érmellék tűzvérű borának akadt-e méltó dalnoka, de azt fájó érzettel nyilváníthatjuk, hogy ha költői lélek lakoznék mi bennünk, gyászdalt zengenék az elveszett drága kincs felett. Alig 6—7 év előtt messzi vidékek s távol országok lakói jöttek el megyénk érmelléki részének zamatos boráért; vig zajtól zengett a szebbnél szebb szüretező házak környezete és gazdagon omlott a hegynek drága leve és most rövid néhány év után egy soha nem látott és nem hallott picziny kis bogár milliárdjai által kietlen pusztasággá változott az öröm, lelkesedés és jóvádelem gazdag tárháza. Peér, Paczal, Pele, Szeödemeter és Tasnád régi dicsőségük itt-ott láthatják már csak csekély romjait szőlőhegyeiken s a nektár helyett szemetes rozs, gyenge zab és silány malé kedvetleníti el a régi jó idöket ismerők lelkét.

És a pusztulásnak nem csak a birtokosok isszák meg keserű levét a régi gyöngyöző nektár helyett; hanem annak nyomasztó sulya reá nehezedik az összes népességre, le, annak legalsóbb rétegéig. Nincs ember, a ki meg ne

érezné a phylloxera vastatrix emésztő hatalmát; nem elég, hogy a pinczék üresek, nem elég, hogy silány terménnyel kellett behinteni a drága szőlőtőkék arany színű bort adott szőlőtőkék helyét; hanem még maig is rajta van a szegény népen nemcsak a szántónál sokkal magassabb adó, hanem még a különben is nagyon magasra felesigázott szőlőválság. Miért kelljen szőlőválságot fizetni olyan darab földért, melyen most zab terem és miért kelljen a szőlő elpusztulása által Istentől eléggé megvert szegény földműves népnek másnemű jövedelmére vezetni a végrehajtást egy kiapadt jövedelmi forrás miatt? Az ilyen bajokon hivatalból kellene segíteni s midőn a nyomornak elibünk tárult képét, itt röviden eszterljük, annak elhárítása vagy legalább enyhítésére felhívjuk az adófelügyelőség s illetve alispáni hivatal becses figyelmét!

Ilyen a birtokos osztály helyzete. De ennél még megdöbbentőbb azon munkás osztályé, a mely az elpusztult szőlők művelése napszámjából élt. Ez az osztály látszólag már megtalálta helyzetének orvoslási módját. Ott hagyja őseinek tanyáját. Nem töti már helyhez a temető sírkertben nyugvó ővéinek emlékezte; megyen más vidék felé keresni a mindennapi kenyerét. A kivándorlás tényleg kezdetét vette s rajzik már kifelé különösen Pele, Paczal és Peér határaiból. És e kivándorlás megyénk magyarságának pusztulását jelenti. Szeretnénk valamely csoda gyógyszerrel feltalálni a baj orvoslására s minthogy csoda doktorok nem vagyunk, sem olyan eszköz nem áll rendelkezésünk alatt, melylyel az elesedőket fenntartani s a már elesetteket lábra állítani képesek volnánk: ez alkalommal megelégszünk azzal, hogy

tanácsadója. Oh hányszor állott pedig e szegény gyermek önmaga tanácstalan s mennyi keserű órák árán nyerte meg teljes ifjuságának üde korszakát! Emlékezem vissza, a szép és ép gyermekre, miként haladt egyedül, legtöbbsnyire fekete gyász, vagy legalább is sötét ruhában, hogy fejlessze szívét, esztét az iskolában és én fájoan gondoltam el, hogy minő gyászban dobog az a picziny szív s minő egyedül van akkor is, midőn hárman ülnek együtt. Hogy milyen lehetett az ő szívvilága, megítéltem abból, hogy arcának komolyságát emlékezetem szerint soha sem láttam, felváltva a boldogság derűje által. Egész élete a Kálvária nehéz szenvedéseinek terhes útja volt. Ha az a szív elmondhatná mindazt, a mit neki az élet adott és a mit tőle elvett, sötét kép lenne az nagyon és a könyvek árja ömlene miatta, mindnyájunk szeméből. A mint nővekedtek az évek, annál inkább sulyosodtak reá a gond, aggodalom és létért való küzdelem nehéz kövei.

Am reá is megvalósult a költőnek szava:

„Mig az ember boldog nem volt,
Addig meg nem halhat.“

Egy ifjuval találkozott. Árva volt az is, és a két árva szív egymásért feldobogott. Szerkesztőtársam Hulimka Sándor volt ez az ifju. Hamar megértették egymást és szerelmüket megpecsételték az örök hűség esküjének elmondása által. Minő hosszúra számították ők ez alkalommal a közboldogításra kötelező eskünek tartamát. A boldog ifju nő otthonába zárta boldogságát. Egészen s kizárólag akarta élvezni azt s boldogságát a szerető férj és az utolsó perczig soha el nem hagyott már kielenczvenen tul levő öreg anyja és a sötét éjben bolylongó édes anya közt osztotta meg. A szerető feleség nem szünt meg gondos anya lenni s mint

felemeljük szavunkat a vidék és népének érdekében s felhívjuk mindazok figyelmét e vidék és népének sorsára, kik hivatva vannak állásuk s helyzetüknél fogva a mentő szerepét játszani e pusztulással szemben.

Megyei élet.*)

Szilágyvármegye törvényhatósági bizottságának Zilahon, 1887. évi ápril hó 14-ikén s folytatva, Baranyai Agost főispán elnökelete alatt tartott tavaszi rendes közgyűléséből.

A 150-nél több bizottsági tag által látogatott közgyűlést főispánunk d. e. 10 órakor a jelenlévők üdvözlése után megnyitván, a közgyűlés Nagy László indítványára kimondotta, hogy a kibocsátott tárgyszózat 1-ső száma ala fölvett alispáni jelentés felolvasását megelőzőleg a zsiibói főszolgabírói állomást kívánja betölteni; mihez képest a közgyűlés saját részéről a kijelölő bizottságba báró Bánffy Györgyöt, Lőrinczy Györgyöt és Nagy Lászlót megválasztotta, főispán pedig ugyanabba báró Györfly Lajost, Kerekes Józsefet és Pap Györgyöt kinevezvén, a bizottság a kijelölés eszközzése végett a termet elhagyta. A kijelölő bizottság rövid idő múlva ismét visszatért, annak nevében főispán tudomására hozza a közgyűlésnek, hogy az üresedésben levő zsiibói járási főszolgabírói állomásra Pákai László, Kovács István és Sebes Emil jelöltettek ki. 20 bizottsági tag irásban beadott folyamodvánnyal szavazást kérvén, azt főispán elrendelte s a szavazatszedő bizottság elnökéül b. Bánffy Györgyöt, tagjául Kerekes Józsefet és Nagy Lászlót, jegyzőjéül pedig Péchy Imrét kérte föl.

A szavazás csaknem egy órai heves küzdelem után bezáratván, főispán annak eredménye képen kihirdette, hogy a beadott 138 szavazatból Kovács István 71, Pákai László 66, Sebes Emil 1 szavazatot nyert,

*) Ezen közleményt laptársunk a „Szilágy“ után adjuk. Szerk.

TÁRCZA.

Hulimka Sándorné

Szacsavay Anna

Meghalt 1887. ápril 16-án.

Hol kezdjem? Mit mondjak? Kezem reszket, szívem elszorul, egész lelkem remeg. Szeretnék hallgatni és egész benső lényem még is szólni késztet. Szerkesztőségemnek drága halottja van. A vezető kéz lehanyatlott, mert szívének fele ott nyugszik a ravatalon, s ő, mint a fájdalom ketté tört szobra, mint szárnya szegett daru vergődik a gyászravatal mellett. A legnagyobb öröm változott a kétségbeeséssel határos fájdalommá. Én láttam s figyelemmel kísértem ezen években rövid, de szenvedésben gazdag életet. Lelki szemeim elvisznek a szöke Marosnak partjaihoz, a hol a híres gornyeszegi szép kastély emelkedik. Ott látok egy csendes tiszt lákot s abban e drága halott gyermekéveinek játékos udvarkáját. Gondtalan, boldog gyermekévek! De mily hamar eltűntek, hogy soha többé vissza ne térjenek. Az életerős munkabíró férfiú, nem várta be, hogy az Ur magához szólítsa, önmaga számolt le életével. Mi vitte e gyászos lépésre, Istenen kívül ki sem mondhatja meg, de következményei megdöbbentők lettek. A hitestárs értelmének világára sötét fátyol borult s az alig 7—8 éves gyermek egyszerre lett árva, megfosztva a gyermekévek boldogító nyugalmától, elhozta a boldogságát elvesztett édes anyát a már az időben 80 éves öreg anyjához, hogy a három gyermek között ő legkisebb, legyen a másik kettőnek vigasza, vezetője és

fecske tehetetlen kis fiacskáinak, úgy hordta a társzert szegény öregeknek. És ez a boldogság milyen rövid ideig tartta; tíz hónap előtt menyasszonyi koszorú ékítette boldogságtól ragyogó homlokát s ma már a halál gyászvirága övedzi halántékait. Az estharang zugása hirdette, hogy közelg a feltámadásnak ünnepe és ime a kis család küszöbét is átlépte a feltámadott Idvezítő és megajándékozta a boldog ifju párt egy ép, erős, szép kis fiúval. Kinek hajlékát tölthette be nagyobb boldogság az élet diadalmanak ünnepén, mint az én szerkesztő társamét harmad magával? Hogy mondták örömpreső szívvel: mi egymáséi vagyunk s az a kicsiny jószág pedig mindkettőnké! Négyezer huszonnégy óráig tartott ez isteni boldogság s ekkor, mint felhőtlen égből lecsapó villám jött a kinszenvedés. Minden emberi meg lett kísértve, hogy a szerető és szeretett hitves a vele együtt szerető férjének és a pótolhatlan édes anya drága kis fiának meg legyen mentve. De a halál angyalával sikerrel megküzdenni nem mindég adatik emberi tudománynak. Megint elkövetkezett az Urnak napja, megint zugtak az esteli harangok, emlékeztetve az embereket, hogy Istennek háza másnap feltárul a hívők előtt. És az az estharangszó, a mi szenvedő angyalunknak gyászindulója lön. Hisz fájdalomnyilallásaként hatotta át kis városunkat, hogy Hulimka Sándorné az Urnak napja helyett színről-színre magát az Urat látta meg. Minő hosszú három napja volt a kinszenvedésnek! Kinpadra volt feszítve az is, a ki kénytelen volt szemlélni e kinos haláltusát. És ez emberfeletti fájdalom között is az öntudatlanságnak sötét éjjeléből egy-egy pillanatra lelke vissza szállt ahoz, kiben szerető lelke egészen felolvadt. És ő, a halál árnyékának völgyében járó vigasztalta szívének szerelmét s biztatta: „Ne félj, nem halok meg, mert még élni akarok.“ És csókot lehelt a kétségbeesés

mihez képest elől neveztetett a zsiói járás megválasztott főszolgabirójának kijelentette.

Kovács István megválasztása következtében a szilágy-somlyói járás szolgabirói állomás üresedésébe jövéen, az a jelen közgyűlés által szintén betöltendő, mihez képest a fentebb már említett kijelölő választmány ezen állomásra Pákai Lászlót, Péchy Imrét és Kiss Emilt jellötte ki. 20 bizottsági tag kérésére a szavazás elrendeltetvén, annak eszközzésével főispán az előbb már említett szavazatszedő küldöttséget a Álgya Miklós jegyzőt bízta meg. A szavazás eredményéül főispán tudomására hozta a közgyűlésnek, hogy egyik jelölt Pákai László szavazás közben visszalépvén, a szilágy-somlyói járás szolgabirójául Péchy Imre központi közigazgatási gyakornok 74 szavazattal megválasztott. (A visszalépett Pákai L. 18, Kiss Emil 1 szavazatot nyert.) Kovács István főszolgabíró és Péchy Imre szolgabíró a hivatali esküt nyomban letették.

Alispán bemutatván a közgyűlés meghirdetése óta beérkezett tárgyak pótsorozattát, azok napi rendre tűzettek, s miután az idő előre haladt, főispán a tanácskozások folytatására a következő nap 9 óráját tűzvén ki, az ülés véget ért.

Április 15-én.

A mai ülésen — melyet főispánunk fél 10 órakor nyitott meg — meglátstott, hogy a bizottsági tagokat csakis a választások képesek már egybehozni, s ha azok elmúltak, vége a további érdeklődésnek, eloszlának a szélrózsa minden irányában. Tegnap még zsúfolt volt a közgyűlési tere, ma már 18-ra apadt le a bizottsági tagok száma.

Az alispánnak az elmúlt 1886-ik év 2-ik felére vonatkozó terjedelmes jelentése felolvasatván, tudomásul vétetett.

Nagy László indítványára a tárgysorozattól eltérőleg tárgyalattott a pót-tárgyjegyzék 3-ik pontja alatt fölvetett árvaszéki jelentés, az árvák és gondnokoltak vagyonának a magyar-francia biztosító társulatnál leendő biztosítása tárgyában ezen társulat részéről az árvaszékhez intézett kérelmet illetőleg. A közgyűlés az árvaszékiileg kezelt vagyonnak tömegesen leendő biztosítását elvileg elfogadta ugyan, a mennyiben azonban a tömeges biztosításnál az illető árvák érdeke kiváló figyelemben részesítendő s e czélból minél kedvezőbb biztosítási módokat állapítandók meg, megbízottat az alispán, hogy az árvaszéki elnök és ügyész, valamint Zilah és Sz.-Somlyó város árvaszékeivel egyetértőleg a tömeges biztosítás módzatait vitassa meg, ahöz képest egy a magyar-francia, mint az első magyar és más biztosító társulattal is lépjen érintkezésbe s a tárgyalás eredményéről a közgyűlésnek majdan jelentést tegyen.

Az 1883. évi 44. t. cz. 30 §-a intézkedése alapján a megye területére nézve alakítandó adófelosztalmási bizottságba az 1887—1889. évekre rendes tagokul Pap György és Kiss Lajos, póttagokul Török István és Luka Sándor megválasztattak. Tiszti ügyészi helyettesül a folyó évre Halmágyi László árvaszéki ügyész jelöltetett ki.

A belügyminiszter rendeletei értelmében a fogyelemi eljárásról, tiszti hatásköréről alkotott szabályrendeletek megfelelőleg módosittattak, ugyazintén a módosított az ebtartásról szóló szabályrendelet is. Mindezen szabályrendeletek felülvizsgálat végett a kormányhoz ujabbán fölterjesztetni elrendeltettek.

Barros Gábornak f. évi január hó 1-től 6. szám

örvényének szélénél bolyongó férj homlokára és azután, azután jött a pihentető álom, melyből nincsen többé feltámadás.

És az ártatlan kicsiny él s mit sem tud arról, hogy öntudatlan oka volt ama drága elhunytának, aki őt szíve alatt melengette. Minő sors vár reád? Anyát nem ismerve futod meg az élet iskoláját, de ott lesz melletted a gyöngéd édes atya. Megvédi éltedet az élet viharában; elmentek majd együtt temető sirkertbe a drága hantokra hinteni virágot. És a sirvirág gyógyító balsam lesz s ha nem elég fájó sebekre Giliád völgyének minden balsama, ez a sirvirág majd megadja azt.

Nagy László.

Egy apokriphus beszély.

Irta: *Bartalus István.*

(Folytatás.)

Második fejezet.

Ott fent az égben, hová minden igaz keresztény és valódi pogánylélek fohászkodik, kórvén az egyik a másik megsemmisülését, ott fent a csillagok háta megett van egy statisztikai hivatal.

E hivatalnak személyzete számokkal ki nem fejezhető.

A rovatokat ó-kori rokkant angyalok milliói kezelik. Azok az ujabban megboldogultak pedig, kik a földön már ily minőségben már szerepeltek, visszaküldetnek a purgatoriumba.

Mert a mindentudó előtt nem titok, hogy a föld népei csak egymás kápráztatása végett szerkesztik rovataikat.

Haladás?

A földgömb, mely Árisztoteles idejében még lapos volt, egy nagy hadügy, mely mindenféle más ügyet fölemészt.

Harczol minden ember minden ember ellen, szárazon, vizen s nemsokára a levegőben is.

Haladás?

alatt kelt leirata, melyben közmunka és közlekedési miniszterré történt kineveztetését tudatja s a vármegye támogatását kéri, örvendtes tudomásul vétetett s a közgyűlés nevezett minisztert, ki vármegyénk iránt jóindulatának és érdeklődésének annyi jelét adta és vasutunk létesíthetése körül is kiváló érdemei vannak, lelkesen megéljenzte.

A közmunka-váltásgpénzek megállapítására vonatkozó közgyűlési határozatoknak kihirdetését elrendelő miniszteri leirat, a közigazgatási bizottságnak az 1886. év 2-ik feléről szóló jelentése, valamint a megyei pénzalapoknak és a gyámpénztárnak megvizsgálásáról beadott bizottsági jelentés — tudomásul vétetett. A megyei összes pénzalapoknak s a gyámpénztárnak az 1886-ik évre vonatkozó számadásai felülvizsgálatván, határozatokkal láttattak el.

Az alispánnak bejelentése következtében Brán Miklós ujnémeti lakos — ki az adóhivatal téves kimutatása alapján 195 frt 24 kr adóval vétetett fel a legtöbb adót fizető bizottsági tagok névjegyzékébe, holott a fogantatosított vizsgálat szerint csakis 94 frt 22 krt fizet, a névjegyzékből kitöröltetett; Brán János pedig, ki 229 frt 70 és fél krral jegyeztetett be, holott csak 152 frt 75 krt fizet, a névjegyzék 102 tétele alól a 181 tétel alá iratott. Brán Miklós helyett a legtöbb adótfizetők sorába id. Kaizler László érszentkirályi lakos vétetett fel. Mártonffy Zeigmond bizottsági tag elhalván, ifj. Kávási Sándor és Czukkermann Antal legtöbb adótfizetők pedig — miután mint választottak is szerepelnek — a legtöbb adótfizetők 1887. évi jegyzékéből magukat töröltetni kórvén, helyükre Mike István perecseni, Berkovics Bertalan érmindszenti és Vincze Albert zilahi lakosok, mint a sorrendben következők vétettek fel.

Az alispánnak azon jelentése, hogy a közgyűlés által a bpesti állami ipartanodánál rendszeresített 100 frt évi ösztöndíj kezeléséről szóló 706—1884. számú szabályzat 6§-a alapján az évre jelzett ösztöndíjat a budapesti állami középipartanoda másodéves növendékének, a jó előmenetelt tanúsító és szegénysorsu Décsői József zilahi illetőségű ifjunak, a faipari szakosztály hallgatójának ítélte oda — tudomásul vétetett s a közgyűlés ezen napra bezárattott.

Mi van befolyással a társadalmi életre?

(Olyan csevegés féle.)

A mint ösapáinknak sikerült egyik kódarabot a másikkal kiciszolni, átlukasztani s balta formára elkészíteni, abban a pillanatban megteremtődött lelkében az „enyém tiéd“ forgalma, az uralkodni vágyás és a harc utáni epékedés. Ennek így kellett lenni, mert csakis az ébreszthette fel az alvó öntudatot. Igaz hogy ömagában ártatlan eszköz eme a tulajdonságok között legnagyobbik tényező felköltésére; de az is igaz, hogy már ma rettenetessé tökéletesítve az Uchatius, Manlicher, dynamit pokoli gépezetével hallgattatják el azt, ha nem is a legtöbb, de sok helyt. De azért munkál az mindég!

És a milyen cseszélyes a sors a maga adományával, éppen olyan kegyetlen is. Mindenkit azzal súlytol, a miből legtöbbet adott neki. De büntetlen semmit nem hágy. S a mint áll ez egyesekre, éppen úgy áll az

Furkós bot helyett kard. Paritytya helyett golyó. Főpapok helyett tábornokok.

Igazságügy?

Egykor pirosítottak vérrel; ma feketitik tintával. A modern eszközök gépezete egy nyelvsvörnyeteg, melynek kerekai mindenfele forognak. Három ember teljes egysége nem létezik; három emberi szót sem lehet úgy rakni egymás mellé, hogy valamelyiköbe a prókátor bele ne köthessen.

Vallás?

Állami, elemi és valami. . .

Közüktatás?

Mennyiség minőség nélkül.

Itt az ur magához intette Gábor angyalt.

„Felség?“ Szólt az angyal kérdőleg.

„Jó cselédem, vedd füledbe a mit mondok.“

Megváltó fiam születésekor lelánczoltam volt az ördögöt minden pörputytyostól. Siess a földre, szabadítsd ki fogságukból.

Egyelőre rendelkezésőkre bocsátom Czápai Czápa Jónás budapesti háziurat.

Harmadik fejezet.

Budapesten a Váci-utca még folyton az a hely, hol az aranyborjú legfényesebb, s a divat oltárai legszebbek.

A vidékről érkezettnek — ki a fővárost először látja — legtöbb gondja, megtekinteni a Váci-utca kincseit, megbámulni a gazdag kirakatokat, melyeken belől Baál papjai — a segédek — mazúrkalépésben sűrűnek, a konyhaleányt is meg-nagysámulván.

A város szépei ide gyűlnek, látni és láttatni azt a mi nincs.

Itt kezdődik sok idegfejesztő beszélynek és regénynek első fejezete. A cselekmény személyei tönkre ment iparlovagok, gazdag hozományu Opheliák, ártatlan hajadonok, megcsalt papák és mamák, abczugolók, revolver, rendőrség és zsebmecetzők, kiegyenlítettlen számlák és Czápa Jónás ur utódai.

Megfordulnak itt a főváros tanférfiai is mind-

egészre is. Vagyis az egyesek tulhajtásai metelyezik meg a teszik beteggé a társadalmat is.

Azt állítja egyik híres psychologus, hogy nemcsak azon házastársak, kik egy életet élnek le együtt, de a feltétlen szereteten alapuló barátok is egy bizonyos időn tul — ha minden nap együtt vannak — hasonlítani fognak egymáshoz. És eme hasonlóságot a fűrkész lélek könnyen észre is veszi. Ha igaz eme állítás, bizonyára igazat kell adnunk annak, hogy az ugyanazon egy társadalomban élő emberek gondolkodás módja egymással azonos.

Innen magyarázható meg ama körülmény, hogy csaknem minden nagyobb városban és községben, s hol a társadalmi élet pezsgésben van, van egy nyomata az ott divó társadalmi mondornak.

Mentől műveltebb valamely nép, annál megnyerőbb a társadalmi életben, annál összetartóbb és annál nagyobb tisztelettel vieltetik egymás iránt. Együtt haladva, egymást megdrtve visz véghez, csaknem lehetetlennek látszó dolgot a kevés erővel nagyot győz.

A hol a szellemi életnek van egy központja, — de nem vezetője; a hol az összetartás lelke van, — de nem nyegle kitűnhetni vágyás és a hol a közbizalom honol: egyedül csak ott virágozhatik a társadalmi élet.

Ha a népek közmívelődési történetét figyelemmel vizsgáljuk, a fennebbi állítás igazságáról meggyőző a történeti tény. Nézzük meg akár a római, akár a görög társadalmi viszonyokat, az ellentétes külbefolyások az ellentétes harcok között is, mindenütt fellelhető ama kor sajátos szokása, melyben a tudomány és műveltség karöltve teremtet meg egy szigorú de egészséges társadalmat. És erre nagy befolyással volt a nők iránti rendithetlen tisztelet és a nők hatalmas akarat ereje.

Hogy a nők nagy befolyással bírnak egy egészséges társadalom megteremtésére és fenntartására, az elvitáztatlan tény. Csak nézzük meg az civilizált Európát s fűrkészük egyes államainak társadalmi szervezését, mindenütt meglátstik s mindenütt érezhető a nők gyöngéd tapintata s bűbályos varázsa. Nem értem itt keletet, hol a nők csak mint eszköz szerepelnek a férfiak kezében, hisz érezhető is annak keserű utóíze, hol a kényelem és gyönyör hajhászat megteremtett s illedeleg felmutat egy elgyengülésben szenvedő beteg nemzetet; sem pedig északot, hol az abszolutizmus fojtogatja az öntudatot és a szellem magas röptét hatalmas paragrafusai közé zárta. Önmagát bosszulja meg az ilyen, közelebb jöve önmagunkhoz s rátekintve nemzetünk társadalmi viszonyaira, tapasztaljuk, hogy egy pár évtized alatt, miután a népszabadság nagy műve bevégzetett, óriási léptekkel haladt előre s megtartva a magyar faj jellegét s mondhatni önérzetese büszkeségét, amalgamizálódott a művelt külföld könnyed és szabatos szokásaival egy ép társadalomban él.

Vannak ugyan testén egyes kinövészek, tulhajtások és megtartva a nálunk elismert három; és pedig születés, pénz és azellemi aristokrátiát, hogy fenn kívánni valót, de mint a jelen kor betegsége csakis a jelen kor van hivatva annak gyógyítására. Hogy e három aristokratia mily ellentétesen küzd egymással s melyiknek győzelme bizonyosabb erről más alkalommal.

Diószegi Miklós.

annyiszor keserűen meggyőződévén, hogy a tanórának a tanóra nem felel meg.

Egy szép délután itt sétált karöltve két gavallér, minőt Budapest szemetes szokrányei, melyek oldalára ékes nagy betűkkel van felírva: „Budapest főváros“, még soha sem láttak.

Férfiás szép arczuk annyira hasonlított egymáshoz, mintha ikrek lettek volna. Szálas természet minden részletében arányos. Taglejtésüket, mintha tükör előtt tánulnák. Bal lábukkal kissé sántítottak ugyan, de ezt inkább segédlésnek, mint a természet mostohaságának lehetett tulajdonítani. Szokatlan öltözetük kiállításában jó izlés párosult a legpazarabb fényűzéssel. Felső kabátjuk a mostaniaknál sokkal hosszabb, elannyira, hogy a szép fekete bارسonty a járdán uszályosan vonták maguk után.

Ezek láttára a bámuló közönség, mely legboldogabb, ha bámulhat, egy ideig megfedkedezett a zsebmecetzőkről.

A zsebmecetzők is megfedkedeztek a közönségről.

A sétáló pár előkelő modora annyira köztetsést nyert, hogy sokan sántítva kezdtek járni, mások viszont föltették magukban, hogy szabójukkal azonnal emilyen uszályos felső kabátot csináltatnak.

Egyhangulag tudakolták, találgatták aztán a páratlan szép idegenek hazáját, nemzetiségét, társadalmi állását.

A suttogó hír végre a szerkesztőségekkel is közölte, hogy az egyik gavallér maga Kaulbars; a másik a migreliai herceg.

Sem az egyik, sem a másik, hanem két alvilági fejedelem volt: Mephistofeles, Faust ördöge és Ászmódi, ki a régieknél házasság ördöge volt; az ó-kor végén Lucian Micillusát kalauzolta kakas képeben, ujjab időkben segített Le Sage-nak, Wielandnak és másoknak; Párisban pedig — mint a nevéből is kiolvasható, — szülte a divatot és divatárusnőket.

A váci-utca végén bérkocsiba ültek, vissza kiáltva az ablakon:

„Podmaniczky-utca.“

Városi közgyűlés.

— Ápril 16-án. —

Városunk képviselő testületének a jelzett napon tartott rendkívüli közgyűlése a községi iskola jövőjével foglalkozott, ugyanis miután a magas kormány a költségvetésileg kitüntetett 4529 frt 60 kr. államsegély összeget 1840 frtra reducalta, kétségessé vált a községi iskola fenntarthatása, — és a községi iskolaszék a városi képviselő testülethez téven át azon határozatát, mely lapunk mult számában már nyilvánosságra volt hozva, a képviseleti közgyűlés egy pótköltségvetésnek a m. közig. bizottság útján a nmlgu ministerhez felirat mellett leendő felterjesztését határozta el, mely feliratban a nevelésügynek a városra nézve kiváló fontosságára, a város anyagi helyzetére való tekintetekből az eddig nyert kormánysegély megadása kérelmeztetik, — addig is mig a községi iskola ügye kedvezőbb megoldást nyerend, elhatározta a közgyűlés, hogy az iskolaszék helyiségének bérletéért fizetendő 200 frt összeget a városi házi pénztárból előlegezni fogja.

Második tárgyát a közgyűlésnek a magurai erdőség jövedelmei és kiadásairól vezetett számadások megvizsgálására kiküldött bizottsági véleménye jelentése képezte, melynek alapján m. alispán ur felkéretni határoztatott az iránt, hogy a magurai erdőségek után Sz.-Somlyó város és a magurai erdőséghez igényt tartó községek részéről fizetni kötelezett állami adónak S.-Ujlak, Györtelek, Badacson és S.-Csehi községekre eső részt, említett községektől közigazgatási uton is hajtsa be, ugyszintén felhivatott zárgondnok, mikép jövőre a kiadásokat közvetlen a befolyó jövedelmekből fedezze és csak is a különbözet kiutalása iránt folyamodjék a városhoz, egyezőval tartsa magát a magurai erdőkezelésről alkotott szabályrendelethez, — végül felhivatott arra is, hogy számadásainak egy példányát mindég a városhoz is terjessze be.

A város felügyelete alatt álló kisededovoda tulajdonát tevő pokróczhegyi szőlő 1886. évi jövedelméről és kiadásairól v. gazda által vezetett számadások 494 frt 38 kr. bevétellel, 181 frt 12 kr. kiadással és így 313 frt 26 kr. pénztári maradvánnyal elfogadtattak és számadó v. gazda a további számadások kötelezettsége alól felmentetett.

Több tárgya a közgyűlésnek nem volt.

r. 1.

Két vigjáték.

Ez alatt a cím alatt olvastam e lap mult számában a husvéti műkedvelő előadás színi bírálatát s bár egy alkalommal kifejezést adtam már nézetemnek a „műkedvelőkkel szemben elkövetett kritikákat illetőleg“, ez alkalommal, mint az előadás egyik rendezője, néhány megjegyzést azon bírálatra tenni nem mulasztthatom el.

Ugy tudom, hogy minden bírálatnak czélja, csak

Negyedik fejezet.

„Pajtás“ — szolt Ászmódi az Andrássy-utorkolatánál, — „jó volna betekinteni az operába.“

Mire Mephistó nagyuri hanyagsággal felelt: „Nélkülünk is elég ott az ördög.“ Aztán sasorrát innen és tul teletömté jezsuita-tubákkal.

A Podmaniczky-utczában elbocsátván a bérkocsit, kísétáltak a városliget felé s innen megint visszatértek.

Szembe jött velök egy napszamos. Mephistó így szólítá meg:

„Kend ugyebár magyar ember?“

„Az vagyok, csértessék a Jézus neve“, válaszolt a napszamos.

„Feleljen igazat; ugyebár kend becsületes ember?“

„Ebben a tarka világban a kutya is azzal dicsekszik.“

„Kend is?“

„Nem én uram, mert minthogy kutya nem vagyok, aztán pég minden dicsekvés vagy egészen, vagy legalább félig hazugság“ . . .

„Ugy látom, kendteknél nemcsak a gazdag, hanem a szegény is született prókátor. Kend okosan kerüli az egyenes választ; de a dologra. Amott jöttében nem találte valmit.“

Tudnunk kell, hogy az ördög kevéssel azelőtt egy nagy pénzestárczát szándékosan dobott a járdára.

A napszamos fürkésző pillantásokat vetett hol az egyikre, hol a másikra s aztán Mephistó ujjabbnógatására így szólott:

„Megkövetem átossan, tessék elébb megmondani, mi az a valami?“

„Nos, hát egy pénzes tárcza sok ezer forinttal.“

„Ujabban megkövetem, a sok lehet több is, kevesebb is.“

„Beillenék kend ördögnek . . . hát huszezer forint!“

„Értem uram, de kérdek még valmit.“

az lehet: feltárni a bírált dolog előnyeit s helyeselni az irányt — vagy rámutatni a hibára s mutatni jobb utat.

Műkedvelőkről lévén szó azonban, kik az egész világon „bírálaton kívül“ állanak: kritikának helye nincs, mert az nem lehet őszinte sem dicséretben sem korholásban. Ha dicsér: tévutra vezet; ha hibáztat: elkedvetlenít. Mert a bíráló ha arra az alapra áll, melyen a dilettans van, ki jótékony ügyet önzéstelenül szolgál, okvetlen csak az elismerés szavait hallattathatja; ha pedig művészi szempontból von párhuzamot, ott a műkedvelő nem érhetvén el a nem is arogált magaslatot vagy épen közelséget, sem ma, sem holnap, csak folytonos feltárásában hibáinak szomorkodhatnak. És így szólna: „Fáradozásaim jutalma a jó cselekmény tudata. Azzal megelégszem. Tanítást veszek gyakorlattabbaktól a próbákon. De hogy nyilván megörökítsék birlapban gyengeségemet, azt egyáltalán nem kívánom!“

Ilyen formán aztán a kritikának csak egy eredménye lehet, t. i. a nem dilettánskodás, a mi épen nálunk a köz és jótékony ügynek mérhetlen kárával járna.

Jelen alkalommal, a „két vigjáték“ bírálója műkedvelőinket a dilettans alapon méltatta, a leghelyesebb rövidséggel az első darabra nézve; a másodiknál azonban már művészi szempontból von rájuk nézve kedvező párhuzamot s beleesik abba a hibába, hogy a szerzővel udvariatiáskodik, a ki szívesességéből és bizonyára nem azért engedte át darabjait műkedvelőknek, hogy dicsőséget keressen s avatatlan kritikát nyerjen, furcsa bevezetéssel, melyben nem emlékezik meg a „Nemzet“, „Lloyd“, „P. Journal“, „Kolozsvár“ első rangú műtíszíneinek kedvező véleményeiről. Hanem azt mondja, hogy az a darab, melyet elfogadott, egy olyan drámabíráló bizottság, mint a budapesti, adatott ismételtlen két olyan színházban, mint a budapesti és kolozsvári, itt Sz.-Somlyó n „közönséget aratott“, „a darab hatása elmosódott, daczára annak, hogy a szereplők mindannyian teljes buzgalommal igyekeztek a darab sikerét megmenteni.“

Nó hát ez igazán mosolyra kelti az embert, ha bíráló tájékozatlanságát tekintve, bosszankodni nem tartja érdemesnek. A műkedvelők ebben, bizonyára nyertek, mert bíráló szerint ők annyira művészileg játsztak, hogy rajtuk nem mult a „Megmentés.“ De hát bármennyire is jól esik a műkedvelőknek a hízéget, ennyit még sem kívánnak magoknak semmi körülmény között, de különösen nem a szerző rovására, ki fogadni mernék, hogy bíráló is, ha egy színművet műkedvelők előadása után kellene megbírálni valakinek, azt mondaná, hogy „nem instálok kelőle!“

Summa summarum: kérünk valamivel több figyelmet!

Dr. Ajtai.*

*) Nem véltük feljogosítva magunkat, hogy lapunk hasábjait elzárjuk belmunkatársunk fennebbi nyilatkozata elől, de megvagyunk győződve, hogy semmi irányban sem tett jó szolgálatot ezen egyes kiszakított szavak és mondatok ingatag talajjára emelt okvetlenkedés. Sőt a leghatározottabban kimerjük mondani, hogy ha a zenészet és irodalom világában magának megingathatlan nevet kiérdemelt szerzőnek avagy csak sejtelve lett volna egy nyilatkozat közlése szándékáról, meggátolta volna ama nyilatkozattal: „ne fájjon az urnak az én fejem.“ Szerk.

„Halljuk.“

„Mi lenne, ha megtaláltam?“

„Hát visszaadná kend, mint sajátomat.“

„S a jutalom?“

„Ezer forint.“

„De ha nem találtam volna meg?“

„Akkor mi ketten elmennénk a pokolba erre, kend pedig arra.“

„Kérem áttosan, még csak egyet.“

„Akár ketőt.“

„Mondják meg igazán: vajjon az urak nem zsidók?“

„A szülenagyapánk nagyapjának nagyapja sem volt az.“ Felelt Mephistó hahotázva.

„Ha ugy van, hát itt a pénz, tartsák meg az ezer forintot is.“

Erre a napszamos átadván a nagy veres tárczát, odább ballagott. Mphistó szörnyűködve tapasztalta, hogy az összegből egy fillér se hiányzik; Ármódi pedig bámulattal kiáltott fel:

„Ezt az embert, mint unicust, ki kellene tömetni a muzeum számára!“

„Nem unicum, pajtás“, válaszolt Mephistó „sőt az effajta nép közt nem ritkaság. De jobb is így, mert e kikoplalt sovány alakok a pokolnak nem adnának izletes pecsenyét. Hogy azonban napszamosnak becsületérzéséből is le kell vonni néhány százalékot, tapasztalhatod azonnal.“

E szavakkal hangosan kiáltott a már tova haladó után.

„Hé! . . . megálljon csak egy szóra.“

„Itt vagyok.“

„Nos, mondja meg igazán: miért kérdezte hogy zsidók vagyunk?“

„Hát a ki lelke van, az ördög zuzzájának eltagadtam volna.“ S ezzel eltávozott.

(Folyt. köv.)

Különfélék.

* Az „Egyetértés“ és utánna az „Ellenzék“ azt hirteli, hogy br. Bánffy György visszavonul a képviselőségtől s a sz.-somlyói választókerületben a függetlenségi párt br. Bánffy Farkast szándékozik felléptetni. A legbiztosabb forrásból nyert informatio alapján jelezhetjük, hogy ezen hír a maga egészében alaptalan.

* Temetés. A temetések gyászának is van fokozata és bizonyára az a legmélyebb, legszomorubb, a melyen a résztvevő közönség legnagyobb részének szemé könnybe lábadt, mert az általános részvét, mintegy hű tükre a veztőség nagyságának az elhunytban és a hátrahagyottak fájdalma végtelenségének. Ilyen szomoru és megható volt az elhunyt Hulinka Sándorné szül. Szacs vay Anna temetése, mely f. hó 18-án délután 3 órakor ment végbe, oly nagy közönség részvéte mellett, a milyent ritkán láthatunk városunkban temetések alkalmával. Nagy László ev. ref. esperes tartott igazán szíve mélyéből fakadt gyászbeszédet, a szemébe toluuló könnyek és remegő hangja bizonyoságot tett arról, hogy az ember győzedelmeskedett az ur szolgáljában, a szív érzete a kötelesség teljesítésén. Nem is maradt szem könnytelen és a legbensőbb meghatottság érzetét fejezte ki minden arcz. A szomoru szertartás díszét a megjelent tűzoltó egylet nagyban emelte. Álljon itt végül a jobbházába költözött elhunytáról kiadott gyászjelentés: „Hulinka Sándor a maga, családja és kis csecsemő fia, anyósa özv. Szacs vay Jánosné szül. Nagy Eszter, nejének nagyanyja özv. Nagy Jánosné szül. Szentgyörgyi Zsuzsanna, nagynéje özv. Nagy Ferenczné szül. Nagy Karolina és fia Albert nevében fájdalomtelt szívvel tudatják a forrón szerető hitves, leány, unoka és rokon: Hulinka Sándorné, született Szacs vay Annának, élete 23-ik évében, boldog házasságának 10-ik havában szívszélhűdés következtében f. évi ápril hó 17-én történt gyászosa elhunytát. Az elhunyt földi maradványai f. évi ápril hó 18-án d. u. 3 órakor fognak az ev. ref. egyház szertartása szerint az anyaföldnek átadatni. Legyen csendes a siri álom s nyerte el az üdvösség koronáját!! Szilágy-Somlyó, 1887. ápril 17-én.

* Köszönetnyilvánítás. Husvét napja derűlten mosolyogott rám; a jó Isten megajándékozott engem és szeretett jó feleségemet egy ártatlan angyallal, a ki szívünk között egy még szorosabb kapcsolatot volt hivatva képezni. Akkor még nem tudtam, hogy anyja lesz az áldozat s nagy örömünkre mély gyász borul. Szegény sokat szenvedett feleségem lett a husvéti bárány, a ki elveszett a világ büneiért. Megrendült szívvel, csüggeteg lélekkel állok sirhantja felett; de nem panaszklok: „az Ur adta, elvette, legyen meg az ő szent akarata.“ Nem tartanám érdemesnek a további küzdelmet az étellel; — de mig én vérző szívvel gyászolok, kis fiam mosolyogva alszik mellettem. És enyhítő balzsamként hull szívemre nemes szívű embertársaim, jó barátaim osztatlan részvéte. Köszönetem, mely szívem hálája hát azoknak, kik nagy bánatomban osztolni kívántak, kik eljöttek a részvét könyeit sirni szegény nóm ravatala mellé; mert ők meggyőztek arról, hogy élni, küzdeni és szenvedni még érdemes. Sz.-Somlyó, 1887. ápril 20. Hulinka Sándor.

* Választás. Kovács István a szilágy-somlyói járás szolgabírója a zsidói járásba főszolgabíróvá lett megválasztva. Örvideni tudunk a szerencsés előléptetésnek, mert a kitüntetés egy nemesen ambitionált embert talált, ki jövőre nézve is igaz harcossza lesz a közügynek.

* Tűz. Folyó hó 13-án éjjeli 12 óra körül a Rákóczi-utczában tűz ütött ki. A tűz Benedek Józsefnek házánál támadt, mely bizonyítalan okból meggyuladva alig egy negyed óra alatt középig leégett. A nagy erővel égő tűzhöz nehéz volt hozzá férni ugyan, de a tűzoltók s a kétségbeesésig megijedt szomszédok megakadályozták a nagyobb veszedelmet. Ennek köszönhető, hogy a hozzá közel eső épületek megletek mentve a bajtól. A szerencsétlenség válogatni látszott az alkalmat, mert a háztulajdonos éppen ekkor családjával más helyt volt, ennyi vigasztaló, hogy a szomszédokat a veszély kikerülte; s a leégett ház állítólag tekintélyes összegig volt biztosítva.

* „Silvania.“ Ezen név alatt alakult meg folyó hó 19-én Sz.-Somlyón egy szilágysági román pénzintézet. Részletes tudósítással nem szolgálhatunk, mivel szerkesztőségünk az alakulás idejéről, helyéről s esetleges nyilvános voltáról előzetes értesülést nem nyert. Biztos kutforrásból adhatjuk azonban az alábbiakat: Az intézet székhelye Sz.-Somlyó lesz, alaptőkéje 75000 frt, a mihez járul az „Albina“ által betétként adandó 100,000 frt. Az alapszabályok megállapítva lettek s a kereskedelmi törvény értelmében az alapítók kinevezték az igazgatóságot. Vezérigazgató lett Kozma Endre ügyvéd, a pénztárnokságot ideiglenes jelleggel Barbo-livics Alimp sz.-somlyói püspöki helyettes vállalta el. A gyűlés mintegy 40 tag részvételével a szűk görög cath. iskolahelyiségben tartatott meg. Gyűlés után közöbédre mentek a gyűlés tagjai a Juhász vendéglőjébe. Lapunk szerkesztője is meg volt a közabédre hívva, de gyengélkedő egészsége miatt nem vehetett abban részt. Egy ilyen közintézet a nyilvánosság elől nem vonhatja el magát, s azért óhajtanók, hogy jövőre lapunk olvasóközönsége iránt figyelmet tanusit az intézet igazgatósága.

* Választás. A szilágy-somlyói járásban megüresedett szolgabírói állásra Pécsy Imre közigazgatási hivatalnok lett megválasztva.

* Szilágy-szolnoki ev. ref. egyházmegyénknak is halottja van. Egyházmegyei egyik algondnok, ki teljes ügybuzgósággal, példányszerű odaadással, teljesítette tisztét megyei és egyházkerületi gyűlésekben pontos és lelkiismeretes részvétele s az egyház területén egyházi törvényeink által reá utalt minden teendőknél egy vallásos lélek buzgósággal teljesített működése által. Mi is osztozunk a nagy terjedelmű család mély gyászában, s kívánjuk, hogy örökjön felette a hű emlékezet! A család az alábbi gyászjelentést adta ki: „Özv. Kovács Mihályné magyar-gyermónostori Kabós Borbála a maga, valamint gyermekei Lajos, István neje Szabó Ágnes, gyermekeik Borbála, Ilona Emma s férje Kovács Miklós, gyermekeik Emma, Mariska, Miklós, Sándor, Erzsébet és Ágnes; Erzsébet s férje K. Nagy Kálmán s gyermekeik Erzsike, Béla; Ágnes, Endre, Imre s a közelebbi és távolabbi rokonok nevében a veszteség fájó érzetével tudatja, a szerető férj, gondos és áldozatkész családapa, nagyapa, após és rokon dálnoki és kovásznai Kovács Mihály, föld-birtokos, törvényhatósági bizottsági tag, a szilágy-szolnoki ev. ref. egyházmegye algondnoka, életének 69. házasságának 44-ik évében április hó 15-én hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A test, mely hangyaszorgalommal működött — kifáradt, a lélek, mely legmélegebb szeretettel hevült — elszállott, a szív, mely családjá, a társadalom, az egyház iránt hő lánggal égett — megszűnt dobogni. Míg földi része, szívtől rég elszakadt kedvesi közt porladozik a temetőben, addig lelke, az emlékezet szelíd szárnyain vissza-visza száll megvigasztalni itthagytott, busongó szeretteit. A boldogultnak földi részei folyó hó 17-én d. e. 9 órakor fognak az ev. ref. egyház szertartása szerint — a háznál és sirnál tartandó ima után — a családi sirboltba örök nyugalomra tétetni. Ér-Kávas, 1887. április hó 15-én.“

* Takarékpénztárunkon is gyászlobogó leng. Közkeveltségű öreg pénztárnoka, az utolsó óráig munkaképes Brösztel Jakab folyó hó 18-ára virradólag meglátta az örökkévaló világosságot. Örök ifju kedélyű társadalmi ember, pontos és lelkiismeretes hivatalnok és szerető családfő volt Nyugodjanak csendesen porai!

* Hymen. Szikszay Dániel varasolcz-községi jegyző folyó hó 11-én, húsvét másodnapján jegyet váltott krasznai lakos Kiss Ferencz bájos leányával Emmával. Boldogságot kívánunk a kötött frigyhez.

* Mőhészeti előadások. Vettük a következő hivatalos értesítést és felhívást: Nagy Zeigmond v. kerületi mőhészeti vándortanító értesít, hogy mőhészeti előadásait Szilágy megyében ez évi május havában azandékokig megtartani és pedig a következő helyeken: Május hó 13. 14-én Szilágy-Somlyón, 15. 16-án Zilahon, 17-én Ballán, 18-án Nagy-Derzsán, 19-én Szakácsiba és 20-án Tasnádon. Minek folytán föl hívom a szolgabíró urat, miszerint erről egy a tanítókat, mint a mőhészeti iránt érdeklődő méhbarátokat értesítem és hogy egy a szegény tanítókra, mint a népre nézve annyira hasznos ezen házi ipárral minél több tanító megismerkedhessék, lehetőleg egy intézkedni méltóztatassék, hogy az előadásokon megjelenni óhajtó tanítók, a községek részéről legalább fuvarral ellátásának. Zilahon, 1887. évi márczius hó 11-én. Kerekes József kir. tanfelügyelő.

* Szerencsétlenség az új sinen. A ki mint köt, úgy old. Kovács Bálint sarmasági fuvaros vasuti sínekkel jött Sz-Somlyóra. A szekeren levő sinekre egy edényben eczet kivonatot tett fel, melyet egy itteni kereskedésbe kellett volna hoznia. Azonban alig jött fél utig az edény eltörtvén a folyadék szétterült a földön. A kár 67 frt és 60 krt tesz ki. Az a kérdés most, kit illet a kár, a kereskedő-e a kihez ez intézve volt, vagy magát a fuvarost? Egyedül a szállító tulajdonos tapintatossága jó kifogás alá, kitől várni lehet, hogy a kényes, féltős dolgokat ily bizonytalan módon ne közvetítse.

* Testvéri szeretet. Sirbán István és testvére Sirbán Miklós között a napokban heves szóváltás keletkezett. A szóváltásra a vasutnál megejtendő vállalkozás adott okot. Sirbán Istvánt indulata elragadta s testvéreire rohant, kit egy halta vágással a földre terített. A vágás a baloldalon találta a szerencsétlent, kit súlyosan megsebesülve szállítottak a kórházba. A tettest a rendőrség az öt megillető helyre szállította.

CSARNOK.

Tavaszi nagsugár

Tavaszi napsugár
Heviti a léget . . .
Téli álmából a
Természet fölébred! . . .

Virágtalan mező
Virágos lesz újra . . .
Felhangzik estenden
A pásztor furulya . . .

Erdők titkos árnyán,
Lombok közé zárva,
Szerelmi dalt zeng majd
A dalos madárka!

. . . Szép, az is lesz mindig
A tavasznak jötte,
De szívem azt így még
Soh'se üdvözölte!

Mert virágot eddig
Nem hozott az nékem,
Tövis volt utamon
Akárhova léptem! . . .

Most van s lesz szívemnek
Öröme csak jöttén, —
Virágos lesz merre
Bolygok minden ösvény! . . .

Erdők és ligetek
Rejtekébe járva,
Megtanítja nékem
Dalát a madárka.

Az eltanult dalt és
Virágot, mit szedtem,
Bezárom, megőrzöm
Hiven a szívemben! . . .

A virág, tiéd lesz,
Én édes angyalom,
A megtanult dallal
Gizikét altatom! . . .

Aztán mindezeknek
Ugy-e az lesz bére,
Hogy e tavaszomnak
Soha se lesz vége!

Seyfried Ernő.

Hirdetések.

4251—1886. tkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Az adókinestárnak Böer János somályi lakos elleni végrehajtási ügyében a bírói árverés 112 frt 94 kr. adóhátralék, ennek a kielégítésig járó 6% kamatai, 5 frt 10 kr. végrehajtási, 4 frt 70 kr. árverés kérési és a további költségek erejéig ezennel elrendeltevén, határidejűl **1887. évi május hó 9-ike** délután 2 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Somály község házához kitézetik, az árverési feltételek pedig a következőkben állapíttatnak meg.

I. Elárvereltetnek szükség esetére a kikiáltási áron alól is, végrehajtást szenvedő Böer Jánosnak a somályi 51. tjkvben 55. szám alatt bejegyzett házasságát a hozzá tartozó 229. 311. 370. 375. és 595. számú külső földekkel 281 frt együttes kikiáltási ár mellett.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltási ár tízezszétőlját készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzűl előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbször ígérő köteles a vételár felét a letétstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

IV. Tartozik vevő az árveréstől kezdve a birtokkal járó minden közterhet viselni és az átvétel tárgya után kiszabandó kinestári illetéket fizetni.

V. A mennyiben jobb vételári ígéret utólagosan nem tétetnék, jogosult lesz vevő az árverés jogerejűvé váltával innen nyerendő vételi bizonyítvány mellett a megvásárolt ingatlant tetteges birtokába és használatába átvenni; de a tulajdonjog csak az árverési feltételek teljesítése után fog részére hivatalból bekebelezetni.

VI. Ha árverési vásárló az ígért vételárt a járulékat a kitézött határidőben be nem fizetné, ellene bármelyik érdekelt fél kérelmére az 1881. évi 60. t. cz. 185. §-ban foglalt következmények terhe alatt újból árverés fog elrendeltetni.

Jelen árverés a somályi 51-ik tjkvben feljegyzendő.

Kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság. Sz-Somlyón, 1887. február 26-án.

33—1—1

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

Üzlethelyiség változtatás.

Van szerencsém a tisztelt közönség tudomására hozni, hogy **szövet, divat és rövidáru üzletemet** a folyó évi április hó 24-től kezdve a Telegdy Márton ur piactéri házába (eddig takarékpénztári helyiség,) tettem át s magamat a további szíves megkeresésekre a legjutányosabb árak mellett ajánlom.

Kiváló tisztelettel:

32—1—3

Schvarecz Ignác.

Szilágy megye alispánjától.

3941—1887.

Árlejtési hirdetmény.

Szilágy megye területén levő utakra a folyó évben szállítandó **kő és kavics-anyagok**, valamint az ugyanezen utakon szükséges **műtárgy építések, javítások és alapkővezések** biztosítása céljából jövő május hó 12-én d. e. 9 órakor s folytatólag Zilahon a megyeháza tanácskozási termében szó- és írásbeli versenytárgyalások fogván tartatni, ez alkalommal a következő munkálatok fognak a legkisebb összegért vállalkozóknak átadatni:

- 1) A hadad-alsó-szopri ut 14,280—17,840 kilometer szakaszának alapkövezése és kavicsolása 6877 frt 92 kr.
- 2) Az alsó-szopri Kraszna-híd kijavitása 771 frt 64 kr.
- 3) A szilágy-somlyó-szóplaki utvonalon 19 műtárgy kijavitása 1347 frt 66 kr.
- 4) A zilah-kolozsvári uton az Egregy folyón M.-Egeregynél építendő híd 1706 frt 11 kr.
- 5) A zilah-felegregy-csucsai utvonalon építendő 7 átereszt, fakorlátok és kerékvetők 1353 frt 04 kr.
- 6) A zilah-felegregy-csucsai utvonalon építendő biztonsági korlátok 1157 frt 79 kr.
- 7) A zilah-felegregy-csucsai utvonalon utpadkák igazítása 691 frt 38 kr.
- 8) A zilah-zsibó-deézi utvonalon hidak és átereszek építése és javítása 449 frt 84 kr.
- 9) A zilah-sz.-cséh-nagybányai utvonala 410 prizma (egyenként 2 köbmeteresek) kavics és 100 prizma zuzott kő termelése és szállítása 4375 frt 80 kr.
- 10) A sz.-cséh-hadadi utra 180 prizma kavics termelése és szállítása 2468 frt 06 kr.
- 11) A sz.-cséh-gardánfalvi utra 220 prizma kavics és 120 prizma zuzott kő termelése és szállítása 2778 frt 20 kr.
- 12) A zilah-zsibó-deézi utra 140 prizma zuzott kő termelése és szállítása 788 frt 80 kr.
- 13) A zilah-kolozsvári utra 80 prizma kavics és 365 prizma zuzott kő termelése és szállítása 2357 frt 10 kr.
- 14) A zilah-varasolczi utra 220 prizma kavics és 140 prizma zuzott kő termelése és szállítása 2245 frt 60 kr.
- 15) A szilágy-somlyó-szóplaki utra 220 prizma zuzott kő termelése és szállítása 1595 frt — kr.

Vállalkozni kívánók kötelesek a számjelzett kikiáltási árak 5%-tőlját készpénzben vagy teljes hitelű értékpapirokban letenni, illetőleg zárt ajánlataikhoz mellékelni. A zárt ajánlatok az árlejtésre kitézött napon d. e. 9 óráig hozzám — a borítékon megjelölésével azon munkálatoknak, a melyekre vonatkoznak, — annál is inkább beadandók, mivel a később érkező vagy beadni szándékolzt zárt ajánlatok elfogadtatni nem fognak.

A fentebb elősorolt s a kiténtetett sorrendben árlejtés alá bocsátandó összes munkálatok teljesítésére nézve is tehető ajánlat.

A vállalatokat elnyerők 5% biztosítékukat a szerződés aláírása előtt 10%-ra tartoznak kiegészíteni.

Mindezen munkálatokra vonatkozó részletes tervek, föltételek és költségszámítások a helybeli államépítészeti hivatalnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Zilahon, 1887. április 17.

Szikszai Lajos,
alispán.

31—1—3

A szilágy-somlyói nyomda-résztvénytársaság

1887. április 24-én, délután 3 órakor

A VÁROSI TANÁCSTEREMBEN
ÉVI RENDES

KÖZGYÜLÉSÉT

tartandja, — melyre a tisztelt résztvényeseket tisztelettel meghívom.

Szilágy-Somlyón, 1887. április 17.

RÉNER ALBERT,
elnök.

A gyűlés tárgyai:

- 1) Igazgatósági jelentés az 1886. évi üzletről.
- 2) Forgalom kimutatás és mérleg.
- 3) Jövedelem felosztás.
- 4) Elnök és alelnök lemondása.
- 5) Elnök, alelnök és egy igazgatósági tag választása.

34—1—1